

ledende end opløsende." Men naar den højtærede Minister sender os en Skrivelse, om hvilken han selv siger, at den snarere er vilbødende end opløsende, maaske det dog være ubilligt at rette Beprejelser mod Ordføreren, hvis han har ladet sig vilbøde af den. (Krigsministeren [Bahnsen]: Seg har ikke bebrejdet nogen noget!) So, den højtærede Minister benævnte det som en Misforstaaelse fra min Side men sagde ikke, at det var det høje Ministerium, der selv havde givet Anledning til denne Misforstaaelse, og derfor har jeg fundet Anledning til at rette det. For øvrigt maa jeg sige, at naar vi se nærmere paa denne rettede Skrivelse i Bilag 110, er heller ikke den fuldstændig overbevisende. Seg tror, at enhver, der vil gennemgaa den foregaaende Skrivelse under Nr. 109, vil indrømme, at jeg efter den ikke har kunnet give en anden Fremstilling end den, jeg gav, men Skrivelsen under 110 er ikke aldeles afgørende til at komme til det modsatte Resultat, thi der indrømmes, at naar man kun tager de Heste, for hvis Bedkommende man med Sikkerhed kan godtgøre, at de ere indkøbte i Udlandet, bliver Resultatet deraf med Hensyn til Gennemsnitsvarigheden, at den er 5 Aar, som det er opgivet i den første Skrivelse og gentaget i den anden. Men saa tager man nu et Antal af 174 Heste med, der ere solgte, og som for den langt overvejende Del vare nyeste, og lægges de til det forannævnte Antal af 41 og regnes Gennemsnitsvarigheden ud, bliver det 9,6 Aar. Altsaa man tager en hel Mængde Heste med, om hvilke man kun delvis kan bevise, at de ere indkøbte i Udlandet, altsaa heller ikke her er Bevist egentlig i bedste Orden, og jeg er ikke ved den sidste Skrivelse kommen til den Overbevisning, at den almindelige Slutning, jeg kom til ved den første, nemlig at Gennemsnitsvarigheden for danske Heste er større end for fremmede, ikke er rigtig.

Seg skal nu vende mig til det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard). Det ærede Medlem beklagede sig over, at der gennem denne 3dje Behandling af Krigsministeriets Budget gik en altfor fredelig Tone. Maa Herregud! forlanger det ærede Medlem virkelig, at man skal absolut fare i Harnisk, hver Gang man taler om Krigsministeriets Budget. Det forundrer mig i høj Grad, at vi overhovedet ere komne til en saa lang Forhandling om dette Budget, som jo næsten udelukkende bestaar af Gengangere. Seg havde ærlig talt haabet, at vi skulde være kommet ud over det med knapt en halv Times Forhandling. Seg forstaaer heller ikke, at det ærede Med-

lem i Virkeligheden kan ønske, at man hver Gang man faar disse Ting for, ja, selv om de endog ere behandlede i det samme Aar, skal gentage de samme politiske Betragtninger og komme ind paa den samme Polemik med den nuværende Krigsbestyrelse om de militær-politiske Principer, den følger. Det vilde være meget malplaceret og meget lidt hensynsfuldt over for Tingets Tid, der sandelig i disse Dage er optagen nok. Mig kan det i alt Fald ikke med Rette bebrejdes, at jeg ikke skulde have fremført de fornødne politiske Betragtninger i Anledning af Krigsministeriets Budget. Det gjorde jeg, da der var Anledning dertil, nemlig da jeg første Gang stod som Ordfører for dette Budget. Da nævnte jeg en Gang for alle de politiske Grundbetragtninger, hvoraf jeg mente, at haade jeg for mit Bedkommende og Udvalgets Flertal i det hele maa lade sig lede ved Behandlingen af det, saa længe det nuværende politiske System opretholdes, og til disse Ytringer har jeg saa ganske naturligt, enten udtryffeligt eller stiltiende, senere ment at kunne henbise. Det ærede Medlem indrede sig navnlig meget over, hvorfor jeg var gaaet forbi, som han sagde, Forslaget under Nr. 200 angaaende den berømte Anmærkning, som det ærede Medlem omtalte saa ubørligt. Det ærede Medlem syntes at antage, at der laa en Slags Underfundighed i, at jeg ikke havde omtalt Anmærkningen. Seg omtalte den ved 2den Behandling og motiverede, hvorfor Flertallet ikke tiltraadte den, og jeg troede af de samme Grunde som ved Forslaget om Rysibatterier, at jeg nu i Aften kunde være forslaaet fra at sige noget lignende, som jeg sagde den Gang. Det ærede Medlem mente, at det maaske var, fordi der var en ny Hærlov i Udsigt, og at jeg skulde have nogen Del i denne Hærlov, jeg i Aften ikke vilde løfte Sløret for de Hemmeligheder, som det ærede Medlem formodede gik for sig paa dette Omraade. Han spurgte mig endogsaa, hvilke Følelser jeg havde over for denne Hærlov her og mulig ogsaa over for den Hærlov, han tænkte, var under Overvejelse. Seg kan svare det ærede Medlem dertil: Seg har ingen som helst Følelser over for den kommende Hærlov, som jeg ikke sender; der kan jo vist nok under de nuværende politiske Forhold ogsaa løbe meget Vand i Stranden, inden vi faa den. Jeg er mest tilbøjelig til at antage, at, hvis det nuværende politiske System skal opretholdes, ligger den Tid fjern, hvor Ansuelserne, der ere dette Ting og den høje Regering imellem, have nærmet sig, saa meget til hinanden, saa at man virkelig skulde kunne komme til et